

ONDER VERDENKING

J. N. Voorhoeve

's-Gravenhage

RONDER VERDENKING

DOOR

JENNIE CHAPPELL

HOOFDSTUK I.

HET NIEUWTJE.

„GOED ZOO, MERVIN! GOED ZOO, HAROLD! Loopen, Holmes! Je wint het nog! Hou je taai, Harold! Jij komt er; Holmes kan niet meer! Mervin wint het, dat zie je zoo well! Loopen, jongen!”

Zoo klonk het uit den mond van een zestal jongens, die achter de twee hardloopers aankwamen. De jongens renden voort langs den stillen landweg.

De kleinste van de twee haalde zijn grooteren makker hoe langer hoe meer in. Zij hadden hem een kleinen voorsprong willen geven, omdat hij jonger was, maar dat had hij niet gewild.

Nu gingen zij een hoek om, omringd door een groote stofwolk. Harold was zijn makker thans voor, en toen zij bij het tuinhek van dokter Holmes kwamen, was Rob Holmes twee meter achter.

Hoe groot was het contrast tusschen de twee jongens! Rob Holmes was een flinke, stevige jongen van een jaar of dertien, met heldere, blauwe oogen, krullend rood-bruin haar en blozende wangen. Nu zag hij echter vuurrood van het hollen.

Harold Mervin daarentegen een smal ventje, twee jaar jonger en daarbij klein voor zijn leeftijd. Hij had zoo'n donkere gelaatskleur, dat er zelfs nu, na al zijn harde draven en het plezier van het gewonnen te hebben, geen blosje op te zien was.

Terwijl de vrienden zich nog om hen heen verdrongen, werd de deur geopend, en riep een vroolijke meisjesstem:

„Jongens, moeder wacht met de boterham, komt gauw binnen.”

Harold keerde zich haastig om.

„Zag je ons hollen, Cor?” vroeg hij. „Ik heb het gewonnen. Heelemaal van Jackmans boerderij af en zonder voorsprong!”

„Ik zag jullie alleen op het laatst; maar kom nu binnen. Zeg dat Rob voortmaakt. Ik heb een nieuwtje voor hem.”

„Wat voor een nieuwtje?” riep Rob thans opgewonden.

„Kom maar eerst binnen,” antwoordde zijn zuster, en zij ging weer de gang in, gevolgd door Harold.

Rob deed er wat langer over. Terwijl hij achteruit het tuinpad volgde, praatte hij maar steeds door tegen zijn vrienden, totdat hij op de vloermat stond en toen hij vandaar nog even „dag” riep, verdween de laatste der anderen al om den hoek.

„En wat hadt je nu voor nieuws, Cor?” vroeg Rob, terwijl hij zijn pet ophing, zijn jas aanschoot en zijn boekentasch in een hoek wipte. Harold was zijn handen gaan wasschen, hoewel zij er nooit van opknaptten volgens Rob; ze bleven altijd even donker.

„Ik mag het hem vertellen, hè, moeder?” vroeg Cor, die met haar moeder en haar zevenjarig zusje Virgine in alle opzichten het sprekend evenbeeld van Rob, al aan tafel zat.

„Ja, zeker, maar daar komt Harold ook aan. Laten we dus eerst bidden, dan kunnen we, terwijl jij het vertelt, vast beginnen te eten.”

Zoodra de jongens op hun plaatsen zaten, vroeg mevrouw Holmes, bij afwezigheid van haar man, een zegen, en na nog even gewacht te hebben, begon Cor:

„Rob, je hebt een kansje, om je groote plannen verwezenlijkt te zien.”

„Wat zeg je?” En Rob vergat voor een oogenblik zijn boterhammen. „Hoe komt dat zoo ineens?”

„Wel, meneer Brown is hier vanmiddag geweest; je weet wel, de kunstschilder, die in dat nieuwe huis is komen wonen op den heuvel.”

„En hij gaat schilderijen van de heele buurt maken,” viel Virgine hier in.

„Meneer Brown wil een beurs geven voor de jongens van Gorsemoor en omgeving,” ging Cor voort, „omdat hij hier zelf als jongen gewoond heeft en toen zelf zulk een behoefte aan hulp heeft gehad, welke hij echter nooit heeft gekregen.”

„Wat moeten we doen, om die beurs machtig te worden?” vroeg Rob met groote belangstelling.

„Eigenlijk is het niet bepaald een beurs,” verbeterde de veertien-jarige Cor; „zie je, hij heeft er mij alles van verteld, omdat vader uit was en moeder juist weggeroepen werd. Eens of tweemaal per jaar zal er een wedstrijd zijn voor al de jongens uit de buurt, en meneer Brown kiest er dan den beste uit en geeft dien een jaar of wat, hoeveel precies weet ik niet, teeken- en schilderles voor niets. Als hij ziet, dat er werkelijk talent in dien jongen zit, helpt hij hem verder vooruit.”

„Het is een prachtig plan van meneer Brown, vind ik,” zei mevrouw Holmes.

„Dat is het,” beaamde Rob.

„Ik wou, dat hij het voor jongens en meisjes deed,” merkte Harold, „dan had Cor ook een kansje, en ik wed, dat zij het winnen zou.”

„Wanneer moeten wij er mee beginnen?” vroeg Rob, terwijl Cor even tegen Harold knikte.

„Dat weet ik niet, ik denk gauw. Je zult er op school wel alles van hooren. Het wordt op al de scholen in de buurt tot in de kleinste bijzonderheden meegeedeeld. Alle jongens, rijk en arm, hebben dus een kansje.”

„Jij doet toch zeker mee?” vroeg Harold. „Ik zou het tenminste doen, als ik zoo kon teekenen als jij.”

„Nou, of ik,” antwoordde Rob met vuur. Zijn oogen glinsterden. „Meneer Brown is er een uit duizend, om ons zoo'n kans te geven.”

Het duurde niet lang, of alles betreffende het groote nieuwtje werd op de verschillende scholen bekend gemaakt, en niet weinige jongensharten klopten vol verwachting bij de gedachte aan het heerlijke, dat hun misschien te wachten stond.

Wel vonden de jongens het onderwerp voor den eersten wedstrijd wat vreemd gekozen. Het bleek uit een brief, die aan elke school gezonden was, dat ieder, die mee wilde dingen, iets in beeld moest brengen, dat hij uit een van de ramen van zijn eigen woning zien kon. Opdat de jongens in de stad niet zouden achterstaan bij hen, die buiten woonden, had de heer Brown nog bepaald, dat het er het meeste op aan kwam, of het werk met zorg en netheld gedaan was, want dat een goed geteekende regenton met een paar bezems er tegen aangezet, soms een mooier geheel kon geven dan een slecht uitgevoerd landschap.

„De jongens beneden veertien jaar mogen het in potlood

of houtskool doen, als zij dat willen," vertelde Rob, toen hij dien dag thuis kwam, „maar ik denk, dat ik het in waterverf doe — dat toont zooveel meer, als het af is."

„Alleen als het goed gedaan is," waarschuwde zijn vader hem. „Probeer niet meer, dan je kunt, Rob. Als je te eerzuchtig bent en te hoog wilt vliegen, mocht je eens een leelijken val doen. Met potlood teeken je heel aardig, maar als je met waterverf begint, lijken je boomen het meest op een handje sterkers, en je gras doet aan een groen laken denken."

Rob lachte. Hij had niet zoo'n heel hoogen dunk van zich zelf en kon wel tegen goed bedoelde critiek. Hij gaf meteen zijn plan voor een waterverfteekening op en besloot liever zwart en wit krijt te nemen en voorts gekleurd papier.

Harold Mervin, die bij de familie Holmes in huis was, had niet den minsten aanleg voor teekenen, maar hij bewonderde zeer het talent van Cor en Rob in dat opzicht, misschien bewonderde hij Cor wel het meeste; en deze bewondering was door een domheid van zijn kant de onschuldige oorzaak van veel verdriet.

HOOFDSTUK II.

DE OORZAAK.

IN HET VRIJE KWARTIER STONDEN DE JONGENS op zekeren dag in een groep op de speelplaats, en het gesprek liep over den aanstaanden wedstrijd.

„De bepaling, dat het vooral eigen werk moet zijn, is lastig genoeg. Je vader of moeder of je voogd moeten verklaren, dat dat werkelijk zoo is, dat niemand anders dan je zelf er ook maar iets aan gedaan heeft, zelfs geen raad gegeven. Jij kunt dus ook geen hulp van Cor krijgen," zei Harold tegen Rob.

Hij zei dat, in tegenwoordigheid van een stuk of zes andere jongens, en Rob, die het een schande vond, als iemand zou denken, dat zijn zuster, al was zij ouder en al stond zij bekend voor knap, hem zou moeten helpen, bloosde tot achter de ooren en mompelde op minachtenden toon:

„Cor mij helpen!"

Harold kwam dadelijk voor zijn vriendinnetje op; Robs minachtende toon vond hij een groote belediging voor haar

bekwaamheid. Den trots, zoals Rob dien had, bezat hij niet en hij begreep dus niet, hoe wanhopend hij hem maakte, toen hij vervolgde: „En doet ze dat dan niet dikwijls? Spreek me dat eens tegen, als je kunt. Ze teekent heel wat mooier dan jij, dat weet je wel!”

„Mooier dan ik? Dat wou ik wel eens zien,” zei Rob nu. In zijn angst om zijn eer op te houden, had hij bijna een onwaarheid gezegd.

„Nu, maar met je meetkunde, gisterenavond, hadt je het nooit klaar gespeeld, als zij je niet geholpen had,” hield Harold aan.

Een luid en spottend gelach weerklonk; en Rob, die heel erg driftig van aard was, geraakte buiten zichzelf.

„Is het uit?” riep hij. „Wie denk je, dat je gelooven zal, jou gluiperd — jou neger?”

Nu vloog Harold op.

„Wat bedoel je?” vroeg hij, en zijn oogen schoten vonken.

„Net, wat ik zeg. Je moeder was een zwartje, spreek me dat eens tegen, als je kunt.”

Pas had Rob die woorden gezegd, of hij had alles wel willen geven om ze terug te kunnen nemen. Harold's donkere gelaat verbleekte, zijn lippen beefden, en hij stond een oogenblik sprakeloos en als versteend. Toen zei hij zacht, maar met zoo'n ingehouden woede in zijn oogen, dat Rob er angstig van werd:

„Dat zal ik je nog eens betaald zetten!” Daarop keerde hij zich om en liep weg.

Arme Harold! Arme Rob!

Rob's boosheid bedaarde altijd even gauw als zij opgewekt werd. Wat voelde hij zich ellendig en wat schaamde hij zich diep! Het was al min genoeg, als je iemand om zijn uiterlijk bespotte, of daar iets van zei, maar om zoo met minachting te hebben gesproken over Harold's overleden moeder, die Harold zich nog zoo goed herinneren kon, en die in zijn oogen niet minder lief en mooi geweest was, al was ze een West-Indische — dat was meer dan min van hem geweest. Rob kon er bijna niet van slapen dien nacht.

Majoor Mervin, Harold's vader, was met zijn regiment te Simla, en Harold had nu al een jaar of vier, vijf, bij de familie Holmes gewoond. Zij hielden allen veel van hem, vooral mevrouw Holmes en de meisjes; want hij was een hartelijk ventje en erg aanhankelijk.

Cor had van het eerste oogenblik af heel veel met hem op gehad, ofschoon ze eerst erg teleurgesteld geweest was, dat hij net gekleed was als andere jongens en dezelfde taal sprak als zij en dus geen tolk noodig had. En Harold had

dadelijk de grootste bewondering voor haar gekoesterd. Zij was zoo groot en zoo blank en zij had zulke lieve, blauwe oogen en zulk goudblond haar, en ze was zoo knap en zoo vriendelijk! Harold kreeg elke week een brief van zijn vader, waarop hij zich telkens opnieuw verheugde. Alles te zamen had hem zich tot nu toe heel gelukkig doen voelen in Gorsemoor.

„Moeder,” vroeg Rob den volgenden dag, toen hij even met haar alleen in de kamer was, „moet je altijd een jon . . . iemand excuus vragen, als je hem woedend gemaakt heb?”

„Dat hangt er van af,” zei mevrouw Holmes, „of de schuld aan hem of aan jou ligt.”

Rob werd wat ongerust, toen zijn moeder zoo zei van hem. Hij had gehoopt, dat *iemand* haar in het duister zou gelaten hebben, of het een meisje of een jongen was.

Zou Harold zich over hem beklaagd hebben? Hij kon het zich eigenlijk niet voorstellen, en toch kreeg hij een kleur als vuur bij de gedachte, dat zijn moeder zou weten, hoe ver zijn drift hem gevoerd had, die drift, waarover ze al zooveel met hem gesproken en waarvoor ze reeds zoo dikwijls met hem gebeden had.

Hij liet zijn hoofd hangen en bleef de punt van zijn potlood nog wat aanslijpen, terwijl hij vervolgde:

„Nu, ik geloof, dat het eigenlijk niet hoeft, als de ander jonger is dan je zelf.”

„Maar, jongen,” riep zijn moeder uit, „wat maakt dat nu voor verschil? Als we iets kwaad gedaan hebben, is het eenige, om onze schuld eerst aan God en dan aan dengeen, dien we onrecht aangedaan hebben, te belijden, en te trachten, zooveel in ons vermogen ligt, de fout weer goed te maken. Weet je niet meer, hoe vader den drankjesjongen excuus heeft gevraagd, hoewel hij meer dan tweemaal zoo oud was als Joseph, omdat hij hem ten onrechte beschuldigd had van het verkeerde drankje bij iemand bezorgd te hebben, terwijl hij zelf het verkeerde etiket er op geplakt had?”

„Ja, dat weet ik nog,” pruttelde Rob, terwijl hij al woester het potlood aansleep en de stukken er afvloegen. Hij voelde, dat hij leelijk in het nauw was gebracht. Toch deed hij nog één wanhopige poging.

„Maar stel u nu eens voor, dat wat hem zoo woedend gemaakt heeft, de zuivere waarheid was. Dan kun je toch niet tegen zoo iemand zeggen, dat het niet waar was, is het wel?”

„Rob, ik begrijp er niets van,” zei mevrouw Holmes, die heel goed zag, dat haar jongen iets op zijn geweten had, maar hem toch niet wilde dwingen tot een bekentenis.

„Nee, als je de waarheid gesproken hebt, kan je niet

zeggen, dat je een onwaarheid gezegd hebt, maar als je die waarheid op het verkeerde moment of op onvriendelijke wijze verkondigd hebt, zou je daarvoor excuus behooren te vragen. Ons geweten zegt ons wel, wat ons bij zoiets te doen staat."

Rob had intusschen bijna zijn heele potlood opgesneden. Hij antwoordde niets, knipte zijn mes toe, schudde de hout-snippers in de prullenmand en liep naar buiten, maar hij voelde zich nog minder op zijn gemak dan tevoren.

Hij verkeerde in dien ongelukkigen toestand, die meer voorkomt bij een jongen, die door zijn zorgvuldige, Christelijke opvoeding heel goed weet, wat hem te doen staat, maar zich nog niet geheel aan den Heiland van zondaren heeft overgegeven, nog niet vast besloten is, om in zijn leven God te dienen en te doen wat Hem wel behagelijk is.

Een stem in zijn binnenste zei hem wel, dat het zijn plicht en niet meer dan billijk was, dat hij Harold Mervin excuus vroeg voor de wreede, onhebbelijke woorden, die hij gesproken had; en dat, waar hij ze gezegd had, in tegenwoordigheid van anderen, hij in hun bijzijn dat excuus ook vragen moest. Hij wist dit alles, maar hoe zou hij het ooit durven doen? Hij vergat geheel, dat God ons altijd de noodige kracht wil geven om te doen wat recht is. Hij dacht er niet aan om die kracht in het gebed te zoeken.

Wat Harold's bedreiging betreft, dat hij het hem betaald zou zetten, daar was Rob niet zoo heel bang voor. Harold had nog nooit iemand op een leelijke wijze benadeeld, voor zoover hij wist. Hij had wel eens gehoord, dat die zwartjes nooit te vertrouwen en heel wraakgierig zijn, maar hij kon het zich toch niet voorstellen, dat die vriendelijke, kleine jongen hem eenig ernstig kwaad zou aandoen. Den volgenden dag was Harold weer heel gewoon tegen hem geweest. Of eigenlijk toch niet heelemaal gewoon; hij sprak tegen hem, als het moest en antwoordde, als Rob wat vroeg, maar er was een zekere terughoudendheid in zijn optreden zoowel thuis als op school, en hij keek Rob niet meer recht aan.

Rob was intusschen met den grootsten ijver aan zijn teekening begonnen.

Volgens al de huisgenooten was het mooiste plekje om na te teekenen het stuk van den tuin, dat men uit het achterraam van de eetkamer zien kon. Het pad maakte daar juist een bocht, er stond een gezellige bank, iets verder op was een kleine poort met rozen begroeid en op den achtergrond zag men den moestuin en de haag, die hem van den tuin scheidde. Het zal niet zoo mooi worden, als de teekening van Guus Walters, die bijna uit al de ramen den kerktoren

zien kan, en ook niet zoo mooi als die van Harry Bell, die natuurlijk hun weiland met de koeien kiest. Hij kan beter dan een van de anderen dieren teekenen; maar ik vind de mijne toch mooier dan een regenton en twee bezems, zoo dacht Rob. Hij werkte inderdaad met ijver en bovendien ook met groote zorg. Zijn lievelingswensch was, schilder te worden, maar hoewel zijn vader een goede praktijk had, moest hij behalve zijn gezin ook nog zijn bejaarde moeder en een ziekelijke zuster onderhouden, zoodat er van een opleiding tot schilder geen sprake kon zijn.

Als hij de bevoorrechte maar mocht zijn, dan zou het mischieten wel lukken, dacht Rob. Zijn moeder en zusters hadden hem nog nooit zoo opgewonden gezien.

HOOFDSTUK III.

WIE IS DE DADER ?

„WAT ZIJN DE JONGENS LAAT!” ZEI COR, terwijl ze ongeduldig uit het raam van de kleine kamer keek, waar zij altijd aten, als er geen bezoek was. Zij tuurde langs den zonnigen weg. „Hoe durven ze onderweg blijven spelen, als ze weten, dat het etenstijd is!”

Misschien zijn ze er al, maar heeft Rob een vriend meegebracht, om hem zijn teekening te laten zien. Hij denkt aan niets anders meer, geloof ik. Ochtend, middag en avond, altijd heeft hij het over dien wedstrijd. Hij had het er zelfs over in zijn slaap, toen ik nog even naar hem en Harold kwam kijken gisteravond,” antwoordde mevrouw Holmes.

„Daar komen ze aan!” riep Cor, „Rob op een draf, maar Harold een heel eind achter hem. Hij kruipt gewoon langs den weg. Moeder,” ging zij op bezorgden toon voort, „zou Harold niet goed zijn? Ik vind hem den laatsten tijd zoo vreemd en stil.”

Gisterenavond, toen ik nog even een spelletje met hem speelde, scheen het hem vrijwel onverschillig, of hij won of niet. Hij keek er ternauwernood naar. Het was, alsof hij met zijn gedachten heel ergens anders was.”

„Ik hoop, dat hij niets onder de leden heeft,” zei mevrouw Holmes. „Als hem iets mocht overkomen, zou Majoor Mervin ontroostbaar zijn. Hij is zoo dol op zijn jongen.” Holmes, die anders de dingen niet zoo zwaar opnam, maar

die nu aangestoken door Violet's angst, ook eenige bezorgheid begon te gevoelen. „Als hem iets mocht overkomen, zou Majoor Mervin ontroostbaar zijn. Hij is zoo dol op zijn jongen.”

„Hij hield ook zooveel van zijn vrouw, is het niet? En Harold lijkt zoo sprekend op haar, zei u dat niet laatst? Wat moet ze dan toch knap zijn geweest!”

„Dat was ze. Ze was heel, heel mooi en zóó lief,” zei mevrouw Holmes.

„Stierf ze niet aan toring, moeder?” vroeg Cor; maar haar moeder bleef haar het antwoord schuldig, omdat Harold juist binnenkwam, gevolgd door Virginie, die een gebroken poppenstoeltje in de hand had en Harold met lieve woordjes trachtte over te halen, het voor haar te maken.

Mevrouw Holmes wierp een wel wat bezorgden blik op het donkere gelaat van den kleinen jongen, die dadelijk probeerde, of het stoeltje nog te maken zou zijn.

„Neen, kinders,” zei ze, „we moeten eerst eten. Komen jullie gauw aan tafel. Waar is Rob? Waarom komt hij niet?”

„O, Rob is naar de eetkamer gehold,” antwoordde Cor. „Misschien wil hij liever teekenen dan eten.”

De zaak was echter, dat Rob het met een van de grootere jongens van de school, die niet aan den wedstrijd meedeed, over perspectief had gehad, en de jongen had hem daarop verschillende teekeningen van landschappen laten zien. Rob had toen gemerkt, dat de pooten van zijn bank ver van goed geteekend waren, en hij was dus gauw even gaan kijken naar zijn teekening, die op een schildersezal dag en nacht ongestoord mocht blijven staan.

„Ik zal hem wel gaan halen,” zei Virgine, „en hem vertellen, dat we pannekoeken met bruine suiker toe hebben, dan komt hij dadelijk.”

Zij rende de kamer uit en werd bijna onmiddellijk omver geloopt door Rob, die met een kleur als vuur en met een gezicht als een onweerswolk de kamer binnenstormde.

De kleine meid was hevig geschrikt.

„Wie is er aan mijn teekening geweest?” riep hij zoo woedend, als het maar kon.

„Ik zou niet weten wie,” antwoordde zijn moeder. „Wat is er mee gebeurd?”

„Mee gebeurd? Zij is heelemaal bedorven!” brulde Rob, „en het is met moedwil gedaan, dat kun je zien!” Tegelijkertijd wierp hij een beschuldigden blik op Harold, die niet opkeek van het stoeltje, dat hij nog in de hand hield en doodsbleek was geworden.

Violet zag, dat zijn handen beefden.

„Maar jongen, maar Rob,” zei mevrouw Holmes, „hoe zou dat mogelijk zijn? Wie zou het hebben moeten doen?”

„Komt u maar mee,” zei Rob, „dan kunt u het zelf zien. Al mijn werk, waaraan ik zoolang bezig ben geweest, is totaal bedorven!”

Zij trokken met hen allen naar de eetkamer, Harold kwam achteraan.

Cor, die hem had zien verbleeken, toen Rob het onheil was komen vertellen, meende nu een angstig zich terugtrekken bij den kleinen jongen op te merken, terwijl er een uitdrukking van afschuw en vrees in zijn oogen te lezen was, te groot om alleen het gevolg te zijn van het hooren van hetgeen er gebeurd was.

„Kijk hier eens, en hier, en daar!” riep Rob, terwijl zijn moeder de teekening nauwkeurig bekeek. „En mijn krijtdoos open en mijn doezelaars over den grond!”

„Ja, het is een wonderlijk ding,” zei mevrouw Holmes. „De kat kan er toch niet bij geklommen zijn?”

„Moeder,” zei Rob en hij moest even lachen, hoewel hij zoo boos was, „ze kan er wel bij geklommen zijn, dat is zeker, maar mijn krijtdoos openmaken en al het krijt er uithalen, dat kan ze niet. Ik had een stijf elastiek om de doos gedaan, en dat is nu ook nergens te vinden.”

„Het is heel vreemd,” herhaalde mevrouw Holmes. „Waar zet je de doos gewoonlijk?”

„Op den rand van den ezel — kijk zoo.”

„Hanna zou haar er dan wel afgegooid kunnen hebben, toen ze vanmorgen de luiken open deed,” meende Cor, „maar die krassen kan zij daarmee niet gemaakt hebben natuurlijk.”

„De teekendoos kan niet *per ongeluk* open gegaan zijn met dat stijve elastiek er om heen, en die krassen kunnen niet *per ongeluk* op mijn teekening gekomen zijn, want ik had er eerst een stuk vloei over heen en toen een courant en daar over nog een bruin papier en alles aan den ezel vastgeprikt met een paar punaises. Het is het wonderlijkste ding, dat ik nog ooit beleefd heb!”

„We zullen in ieder geval aan Hanna vragen, of zij er ook iets van weet,” zei mevrouw Holmes.

Het meisje werd geroepen, maar hoewel ze met open mond het verhaal aanhoorde en een paar maal riep „Och, lieve tijd!” kon ze geen licht over de zaak werpen.

„En dit is nog iets vreemds,” zei Rob, wiens woede al wat bekoeld was, zóó tenminste, dat hij weer kalm praten kon; „de schuldige heeft eerst de twee punaises er uitgehaald, toen de teekening bedorven en daarna alle drie de papieren er weer overheen gehangen, maar de punaises heeft

hij niet weer in dezelfde gaatjes van het bord gestoken, zooals ik altijd doe, om het niet te veel te beschadigen. Hij heeft de eene punaise zelfs bijna in de teekening gestoken. Dat kan niet per ongeluk gebeurd zijn."

"Dat zou je ook zoo zeggen," meende mevrouw Holmes, "het is een geheimzinnige zaak." Zij sloeg haar arm om Rob heen en voegde er bij: "Ik heb toch zoo met je te doen, mijn jongen. Het is een heel ding voor je; je hadt er zoo je best op gedaan en er zooveel tijd aan besteed. Zouden we die vlekken er niet met een stukje oudbakken brood uit kunnen krijgen?"

Rob schudde treurig het hoofd. "Neen, we zouden het dan nog maar meer bederven," zei hij. "Ik zal de teekening moeten overmaken."

Harold had al dien tijd geen woord gezegd en zoodra hij het kon doen, zonder de oplettendheid te trekken, ontsnapte hij naar de kleine zijkamer.

"We moesten nu maar gaan eten," zei mevrouw Holmes, "anders wordt alles koud. Wees er verzekerd van, Rob, dat vader stellig de zaak net zolang zal onderzoeken, totdat de waarheid aan het licht komt."

"'t Zou kunnen zijn, dat Jozef het heeft gedaan," merkte Virgine nog op. "Misschien heeft hij willen probeeren, of hij teekenen kon."

"Jozef? Die weet wel beter. Hij zou het niet *durven* doen," zei Rob. "Neen, degeen, die het gedaan heeft, heeft het met moedwil gedaan, om mij te hinderen, om mijn werk te bederven en mij mijn kans, om te winnen, te ontnemen."

"Maar jongen," zei zijn moeder, "dat zou alleen de een of andere jaloersche mededinger kunnen doen en hoe zou die er bij zijn gekomen?"

"Nu, ik blijf er bij, dat zooiets er achter heeft gezeten," zei Rob, "en als het uitkomt, wie het is, dan zult u zien, dat ik gelijk heb."

Harold kon dien middag bijna niet eten. Hij moest de helft op zijn bord laten liggen. Mevrouw Holmes dacht, dat het door den schrik was, toen hij hoorde, dat Robs werk bedorven was. Zij begon zich ongerust over hem te maken; zóó overgevoelig had zij hem niet gedacht. Hij was toch zeker minder sterk, dan zij gemeend had.

Na het middageten gingen de jongens als naar gewoonte samen naar school. Toen zij een klein eind weegs zonder een woord te spreken, naast elkaar waren voortgegaan, viel Rob opeens uit:

"Nou, ik hoop, dat je tevreden bent over je wraak!"

Harold schrikte en bleef aarzelend staan bij het hooren

van deze beschuldiging; toen liep hij verder, zonder antwoord te geven, alleen sloeg hij driftig met het eind van zijn boekenriem door de lucht.

„Ik heb nog nooit van zoo'n gemeenen streek gehoord,“ vervolgde Rob; „om zoo moedwillig iemands werk te beschadigen! En wat heb je er bij gewonnen? Dacht je, dat ik het niet meer over kon doen, of niet even goed? Nou, ik zeg je, dat mijn tweede teekening nog veel beter zal zijn.“

„Ik ben er niet aan geweest,“ antwoordde Harold zacht, maar hij keek Rob niet aan.

„Het helpt je toch niet, of je liegt,“ zei Rob op ruwen toon. „Ik durf je dan wel ronduit zeggen, dat ik je duchtig af zou ranselen, als je niet zoo'n onderkruipfel was.“

„Zou je?“ vroeg Harold, terwijl hij zijn hoofd trotsch in den nek wierp. „Dat zou ik wel eens willen zien; maar of je mij gelooven wilt of niet, ik ben niet aan je teekening geweest.“

HOOFDSTUK IV.

ONDER VERDENKING.

DIEN ZELFDEN AVOND NA DE BOTERHAM, toog Rob opnieuw aan het werk. Daar hij na het bekijken van de platen van dien ouderen schooljongen wat meer begrip van perspectief had gekregen, werd zijn teekening veel beter dan de eerste. Rob gevoelde thans ook geen behoefte meer om zijn vermoedens, of lever zijn zekerheid in betrekking tot Harold's schuld, openbaar te maken.

Het onderzoek van dokter Holmes had tot niets geleid. De zaak was er alleen nog geheimzinniger door geworden, en daar de dokter het bijzonder druk had op dat oogenblik, had hij haar laten rusten.

Rob was niet haatdragend van aard. Zijn grootste fout was, dat hij zoo opvliegend was, en daar hij wist, dat hij zich het alles zelf op den hals had gehaald, was hij blij, dat hij nu, naar hij ten onrechte meende, Harold ook geen excuus behoefte te vragen voor de belediging, die hem meer dan drie weken rust noch duur gelaten had. Alsof twee verkeerde dingen te zamen één goed ding zouden kunnen uitmaken! Hij was van zijn kant ten volle bereid, de zaak niet verder uit te praten.

De nieuwe teekening was bijna klaar. Rob gaf er elk vrij oogenblikje aan, want de gestelde termijn was bijna verstreken. Iedereen vond haar bijzonder gelukt, en Rob was in de wolven en zag zich reeds bekroond, toen hij op zekerem morgen, dat hij vroeg beneden kwam, om er nog een half uurtje aan te werken, als versteend stond, want de papieren waren er weer af geweest en de teekening was weer even erg bedorven als den eersten keer.

Bijna sprakeloos van woede en verdriet liep hij naar zijn moeder, die al bezig was met haar bloemen.

„Mijn teekening is weer bedorven!” riep hij. „Mijn kans is verkeken. Hij moest afgeranseld worden!”

„Wie moest afgeranseld worden?” vroeg zijn moeder.

„Wel, die negerjongen, dien we al zoo lang gehuisvest hebben! Hij heeft het gedaan — het is *zijn* werk. Ik houd het niet langer stil. Ik bedank er voor. Laat vader hem maar zijn verdiende loon geven. Ik word nooit meer goed op hem, zoolang als ik leef!”

„Kind, zulke dingen mag je niet zeggen!” riep mevrouw Holmes, terwijl ze met Rob naar binnen ging.

Het was, zooals hij gezegd had, de teekening zat weer vol krassen. Ze wist niet, wat ze er van denken moest.

„Laten we buiten wat heen en weer loopen,” zei ze, terwijl ze Rob een arm gaf. De arme jongen veegde nog steeds met zijn mouw langs zijn oogen. „Je kunt me dan onderwijl vertellen, waarom je Harold er van verdenkt.”

„Een paar weken geleden heb ik hem op een keer razend gemaakt,” bekende Rob, „en toen heeft hij gezegd, dat hij het mij betaald zou zetten. Dat is alles.”

„Maar je moet dan wel iets heel leelijks gezegd hebben,” antwoordde mevrouw Holmes, want Harold wordt eigenlijk nooit driftig.”

„Nou, maar, als hij begint, dan is hij niet mis,” beweerde Rob. „Ik zei iets, dat hem niet beviel,” voegde hij er aan toe; wat dat *iets* was, durfde hij niet bekennen. „Het was waar, wat ik zei, maar het beviel hem niet.”

„En heb je nog geprobeerd, het weer goed te maken?”

„Nee, maar ik was het wel van plan. Ik had vast besloten het te doen, juist dien dag, toen mijn teekening den eersten keer bedorven werd. Ik ben nu blij, dat ik het niet gedaan heb. Die ellendige jongen!”

„Ik ben er niet blij om, Rob,” zei zijn moeder. „Het spijt mij heel erg, dat je het verzuimd hebt — ik dacht al, dat er den laatsten tijd iets niet in den haak was — want als je het intijds weer in orde had gebracht, zou dit alles misschien nooit gebeurd zijn.”

Rob schopte knorrig het kiezel in het rond.

„Het spijt mij heel, heel erg,” herhaalde mevrouw Holmes. „Je moet nooit uitstellen, om het weer goed te maken, als je iets met een anderen jongen hebt. Ik zou het nooit geloofd hebben en kan het eigenlijk zelfs nu niet gelooven, dat Harold op die wijze wraak zou hebben genomen. Zeg er aan het ontbijt nog niets van; ik zal er liever onder vier oogen met hem over spreken en probeer jij die booze gevoelens uit je hart weg te doen. Als je den Heere om hulp vraagt, zal Hij je zeker daarbij helpen.”

Dadelijk na het ontbijt riep mevrouw Holmes Harold bij zich en sloot de deur achter zich.

„Die arme Rob is heelemaal van streek,” zei ze. „Zijn teekening is weer net bedorven als den vorigen keer.”

„Al weer?” riep Harold, en keek mevrouw Holmes verwonderd aan, maar sloeg meteen zijn oogen neer.

„Ja. Is het niet akelig? Wat heeft hij er niet een tijd aan gegeven en zijn best gedaan; en nu is alles vergeefs geweest.”

Harold antwoordde niet. Hij hield zijn oogen strak op den grond gericht.

„Weet je er misschien ook iets van? De zaak is zoo vreemd en duister,” zei mevrouw Holmes. Zij had den moed niet rechtuit te vragen: „Heb jij het soms gedaan?”

Harold stond nog steeds zwiingend voor haar, maar zijn opeengeklemd lippen en hijgende ademhaling toonden, dat hij ver van kalm was.

„Harold! Antwoord mij!”

„Ik ben er niet aan geweest!” barstte hij los.

„En je hebt geen idee, wie het kan gedaan hebben?”

„Neen,” klonk het eenigszins aarzelend.

„Heb je geen enkel vermoeden, Harold?” vervolgde mevrouw Holmes, die nu werkelijk begon te vreezen, dat Rob gelijk had gehad. Maar Harold barstte in tranen uit en wekte daardoor nog meer haar argwaan op.

„Ik begrijp niets van het kind,” zei mevrouw Holmes tot Cor. „Hij houdt vol, dat hij nooit een hand aan Robs teekening geslagen heeft — en toch is het, alsof hij er iets van weet.”

„Hij weet misschien, wie de schuldige is, maar wil hem niet verklappen,” zei Cor. „Misschien hebben ze hem een belofte afgeperst. Dat doen ze wel eens meer.”

„Maar ik heb hem ronduit gevraagd, of hij wist, wie het gedaan heeft, en hij antwoordt steeds *neen*, maar hij zegt dat niet zoo volmondig, als ik wel zou willen. En wie zou de schuldige ook kunnen zijn? Ik verdacht er eerst Jozef nog van, maar die heeft niets met Rob gehad en hij houdt daaren-

boven vol, dat hij er absoluut niets van weet; ik heb hem nog nooit op een leugen betrapt."

"Het is vreemd," zei Violet. Doch mevrouw Holmes ging voort:

"Ik verdacht er eerst Josef nog van, maar die heeft niets met Rob gehad en hij houdt daarenboven vol, dat hij er absoluut niets van weet; ik heb hem nog nooit op een leugen betrapt."

"Maar Harold jekt ook nooit," verdedigde Cor.

"De laatste twee jaar niet, dat is zoo," vervolgde mevrouw Holmes, "maar den eersten tijd, dat hij bij ons was, jekte hij telkens. Hij was daarginds veel te veel overgelaten geworden aan de bedienden. Harold jekte maar raak in het eerst, maar wij vertelden dat jullie niet en onderhielden hem er ernstig over. Het leek ons, of hij ook werkelijk er tegen streed, maar nu vrees ik, dat hij weer in zijn oude kwaad vervallen is."

Arme Harold! Hij had destijds zooveel spijt gehad over zijn jokken, maar hij moest er nu nog onder lijden, want de een voor, de ander na begon hem te verdenken van leugen en wraakzucht.

Terwijl Cor en haar moeder het over hem hadden, lag hij languit in het hooge gras in den boomgaard te snikken. „Ik heb niet gejokt, maar ik durf niet te zeggen, waar ik bang voor ben. Vroeger hebben ze er de menschen wel voor verbrand, maar ik had nooit gedacht, dat er iets van zou komen. Och, Heere, vergeef mij mijn boozen wensch! Och, laat Rob toch nog een teekening maken en den prijs winnen; o, ik wou het zoo graag! Och, Heere, vergeef mij mijn wraakgierige gedachten; U weet, dat het was, omdat hij dat van moeder gezegd had. O, moeder, moeder, wat moet ik toch beginnen?"

De dagen gingen voorbij. Dezen keer was de teekening toch niet zoo erg bedorven als de eerste maal. Met veel geduld en zorg slaagde Rob er in, alle krassen en streepen weg te krijgen. Harold bleef echter onder verdenking. Te vergeefs trachtte mevrouw Holmes hem er toe te bewegen, haar toch de volle waarheid te zeggen; Cor probeerde het ook op alle mogelijke wijzen; maar zijn antwoorden werden hoe langer hoe vager.

Hij werd steeds lusteloozer, en zijn oogen stonden angstig.

Zowel dokter Holmes als zijn vrouw begonnen zich werkelijk ongerust te maken; maar de dokter had het juist erg druk en moest daardoor veel aan zijn vrouw overlaten in betrekking tot de opvoeding der kinderen. Zij wist echter niet, hoe ze in deze moeilijkheid moest handelen. Zij begon

er nu over te denken, om Harold ronduit te zeggen, dat alles weer zoo zou wezen als vroeger, en dat zij niet langer aan zijn woord wilde twifelen. Vóór zij hier echter toekwam, gebeurde er iets, dat groote opschudding in het gezin bracht.

HOOFDSTUK V.

DE VLUCHT.

HAROLDS LAST BEGON HEM TE ZWAAR TE worden, en hij maakte plannen om weg te loopen.

Gorsemoor lag aan den straatweg naar Portsmouth. Hij dacht, dat hij het wel in drie of vier dagen loopen kon. In zijn spaarpot had hij bijna twee gulden en dat zou wel genoeg wezen, om eten te koopen, meende hij.

Het was in het begin van Juni en mooi, warm weer; als hij geen nachtverblijf kon vinden, dan zou hij wel hier of daar een beschut hoekje zoeken om te overnachten.

In Portsmouth werden de troepen voor Engelsch-Indië altijd ingescheept, dat wist hij, en hij twijfelde er niet aan, of als hij maar zei: ik ben de zoon van Majoor Mervin van het achtste regiment Huzaren en ik wou naar hem toe, dan zou de bevelvoerende officier van de eerstvolgende boot hem wel dadelijk een hut geven. Met de overtochtskosten zou men natuurlijk wel willen wachten totdat Majoor Mervin die aan het eind van de reis voldeed.

Hoe meer de kleine jongen over het plan nadacht, hoe geschikter het hem toescheen.

Niet lang duurde het, of op zekeren morgen, kort na het aanbreken van den dag, stond Harold op en kleeedde zich aan, zonder Rob wakker te maken. Hij trok zijn beste goed aan en stak zijn spaarpotgeld in den zak, benevens den laatsten brief van zijn vader. Hij kon er niet toe besluiten, dien achter te laten en daarenboven kon die hem ook dienen als bewijs, dat hij werkelijk Harold Mervin was.

Daarop opende hij een lade en haalde er een étui uit met een horloge, bezet met kleine diamanten en voorzien van een gouden ketting. Het was het horloge van zijn moeder geweest en tot nog toe had hij het niet mogen dragen. De ketting deed hij om den hals en het horloge stak hij tusschen zijn blouse. Een oude schooltasch koos hij als knapzak

en stopte er zijn „Duizend en één nacht” en nog een boekje in, dat hij eens van Cor gekregen had; voorts een boterham, die hij van den vorigen dag bewaard had.

Toen keek hij nog even naar Rob, die rustig was blijven doorslapen en liep daarop op de teenen naar beneden. In de ontbijtkamer stak hij in een vaas op den schoorsteenmantel een briefje voor mevrouw Holmes, dat hij den vorigen avond geschreven had, schoof voorzichtig de grendels van de achterdeur en stapte naar buiten.

Toen Rob wakker werd en zag, dat Harold niet meer in zijn bed lag, dacht hij eerst, dat het al heel laat moest zijn. Hij sprong zijn bed uit en trok zijn kleeren aan.

Beneden gekomen, zag hij, dat Hanna nog bezig was de gang te vegen, en dat er verder niemand was.

„Wel, Hanna,” zei hij, „ik dacht, dat ik veel te laat op was. Is er nog niemand anders beneden?”

„Neen, je bent de eerste, Rob.”

„Behalve Harold, die was al van de kamer af, voordat ik nog wakker was. We mogen wel een streep aan den balk maken. Waar is hij?”

„Dat weet ik niet,” zei Hanna, terwijl ze haar werk even liet rusten. „Ik heb hem heelemaal niet gezien en ik ben toch al meer dan een uur beneden.”

„Waar kan hij dan zitten? Hij is nog nooit vroeger opgestaan, dan hij hoefde,” riep Rob. „Hij ligt veel te graag met zijn neus onder de dekens.”

„Waar hij kan zitten, weet ik niet,” zei Hanna, op haar langen stoffer geleund, „maar toen ik beneden kwam, waren allebei de grendels van de achterdeur, en die had ik zelf er op geschoven gisterenavond laat, en je vader kijkt ook nog altijd alle deuren na, voor hij naar bed gaat.”

„Dan zal hij in den tuin wezen,” zei Rob. „Ik zal hem wel eens even gaan verrassen. Hij denkt natuurlijk daar vooreerst nog het rijk alleen te hebben.”

Fluitend rende hij het tuinpad af.

„Harold! Harold! Waar ben je?” riep hij. „Harold! Ha-a-roid!”

Maar hij hoorde niets dan het loeien van een koe en het gesjip der musschen in den klimop.

Te vergeefs liep hij al de paden af, keek tusschen de besenstruiken en doorzocht den boomgaard. Harold was nergens te zien.

Hij begreep er niets van en wilde weer naar binnengaan, toen Cor hem met verschrikt gelaat tegemoet kwam.

„O, ben je daar?” zei ze met een zucht van verlichting.

„We dachten, dat jij ook al weg was. Harold is weggeloo­pen en heeft toch zoo'n vreemden brief achtergelaten.”

„Weggeloo­pen? Waarom?” vroeg Rob verslagen.

„Hij kon het niet langer uithouden, dat wij hem allemaal verdachten. Hij had het *toch* niet gedaan, Rob.”

„Wie dan? Hij wist dan toch zeker wie.”

„Neen, hij had alleen maar een vreemd vermoeden,” zei Cor. „Moeder zal het je wel vertellen.”

Rob vond iedereen in huis al even opgewonden. Doktor Holmes had al laten telefoneeren naar de verschillende plaat­sen, die aan den straatweg naar Londen lagen.

Mevrouw Holmes zat te schreien met Harold's brief in de hand.

Het was een vrij lange brief, dien Harold geschreven had. Hij luidde aldus:

„Lieve tante Ada,” (zoo noemde hij mevrouw Holmes al was ze geen familie) „Ik hoop, dat u niet boos is, dat ik weggeloo­pen ben, maar ik kon het niet langer uithouden.

Ik weet, dat u allemaal denkt, dat ik Rob's teekening be­dorven heb, maar ik ben er nooit aan geweest. Ik heb wel iets anders gedaan, waar ik heel veel spijt van heb. Een maand geleden hadden Rob en ik ruzie met elkaar, en hij zei iets, dat mij heel boos maakte. Ik haatte hem er om en ik dacht bij mijzelf: „Ik hoop, dat zijn teekening mislukt, en hij den prijs niet wint. Ik hoop, dat er wat mee gebeuren zal!”

Ik dacht nooit, dat er werkelijk iets mee gebeuren zou, maar ik ben bang, dat de duivel het gehoord heeft, en dat durfde ik u niet vertellen. Ik ga dus naar vader toe. Zeg u tegen Rob, dat ik er erg veel spijt van heb en vertel u het ook aan Cor.

Uw liefhebbende,
HAROLD MERVIN.”

„Arme jongen,” jammerde mevrouw Holmes nog maar steeds. „Wie kon denken, dat hij zich zooiets in het hoofd had gehaald. Het komt zeker door al die verhalen over booze geesten, waarvan hij vroeger gehoord heeft. Arm ventje, maar we zullen hem wel vóór den nacht weer hier hebben.”

Dat gebeurde echter niet, want niemand vermoedde, dat hij niet naar Londen, maar juist den tegenovergestelden kant was uitgelopen en op weg was naar Portsmouth.

„Nu weten we nog niet, wie het gedaan heeft,” zei Rob, terwijl hij naar buiten stond te turen met de handen in de zakken. „U denkt toch ook niet, moeder, dat die wensch van hem er schuld aan heeft?”

„Hoe kom je nu op zulk een gedachte, kind? Wel geloof ik, dat het de duivel is geweest, die Harold dien boozen wensch heeft ingeblazen.”

„Moeder,” zei Rob opeens, nadat hij een poosje naar een donkere wolk had staan kijken, „moeder, ik had veel meer schuld dan Harold. Ik word ook altijd dadelijk boos om niets en flap er dan maar alles uit.”

„Mijn jongen, luister eens,” sprak mevrouw Holmes, terwijl ze den arm om haar kind heensloeg, „ik ben heel blij met deze schuldbekentenis. Je bent driftig van aard en ik weet, dat je zelf telkens spijt hebt over je uitvallen. Ook ben ik er van overtuigd, dat je tegen dit kwaad strijdt. Alleen, je strijdt verkeerd, want je doet het in eigen kracht en op die wijze zal het je nooit gelukken. Deze ernstige gebeurtenis heeft God niet voor niets toegelaten. Ze is voor jou opnieuw een roepstem om toch je hart aan den Heere Jezus te geven. Ik weet, dat je Hem liefhebt, doch dat is niet voldoende. Je moet er toe komen om Hem al je schuld te belijden, Hem vergeving te vragen en je dan ook geheel en al, zonder eenige terughouding in Zijn armen te werpen. Hij staat gereed om je te ontvangen. Hij wil, dat de kinderen tot Hem komen. Rob, stel het niet langer uit, ga tot Jezus, zooals je bent, Hij neemt je vast aan. En dan zul je in Zijn kracht ook het kwaad, dat in je woont en werkt kunnen overwinnen. Als de drift in je opkomt, smeek Hem dan om hulp, al is het ook maar met een enkel woord. Je zult het onder vinden, met Hem, maar ook alleen dan, zul je den booze kunnen overwinnen.”

Op dat oogenblik kwam Cor de kamer binnen en zei:

„O, moeder, het wordt buiten zoo donker en het licht ook al in de verte. Wie weet, of Harold niet midden in die bul is.”

„Laten we maar hopen, dat de menschen, die zijn uitgegaan om hem op te sporen, hem gevonden hebben! Een is er te paard en een ander per fiets op uitgetrokken in de richting van Londen. Harold zal wel gauw zijn gaan rusten,” zei mevrouw Holmes. „Lang achtereen loopen is niets voor hem, daar is hij niet sterk genoeg voor.”

„Ik wou, dat hij dat mooie horloge maar niet meegenomen had,” zei Cor. „Ze konden hem wel vermoorden en het hem daarna afnemen. Zei u niet, dat het wel een paar honderd gulden gekost zal hebben?”

„Dat zeker, en dan nog die prachtige ketting! Ik heb nu spijt, dat ik het niet liever zoolang voor hem opgeborgen heb, maar hoe kon ik aan zoiets denken? Toch,” voegde zij er bij, niet alleen om Cor te kalmeeren maar ook om

zichzelf moed in te spreken, want het bij zich hebben van het horloge leek haar ook een groot gevaar voor den kleinen jongen, „toch kan God hem even goed bewaren met als zonder horloge. Voor Hem maakt dat geen verschil.”

Het was ondertusschen reeds middag geworden en de beide zoekers kwamen onverrichter zake terug. Zij waren vijftien mijl ver gereden, maar hadden geen spoor van Harold kunnen ontdekken. Zij dachten, dat hij misschien den trein gepakt had hier of daar.

Het weinige, dat het kind bij zich had, maakte dat echter onmogelijk, dat wisten de Holmes en daarenboven hadden zij met alle stations getelefoneerd.

Dokter Holmes was de eerste, die toen aan de mogelijkheid dacht, dat hij den weg naar Portsmouth opgegaan was, en zoodra zijn hoogst noodzakelijke visites gemaakt waren, ging hij er zelf op uit in zijn auto.

Hij kwam eerst heel laat terug. Het eenige nieuws, dat hij meebracht, was, dat men Harold werkelijk gezien had op dien weg, maar na het onweer niet meer.

Wat leek Rob dien avond Harold's leege bed akelig. Hij had het gevoel, of *hij* hem het huis had uitgejaagd.

Waar zou Harold nu slapen? Zou hij maar hier of daar een beschut plekje hebben opgezocht? Nog nooit had Rob zoo'n spijt gehad over zijn opvliedigheid, als toen hij dien avond neerknielde en smikkend zijn hoofd in de spreid van zijn bed verborg. Nog nooit had hij zoo ernstig gebeden. Het gesprek met zijn moeder was hem geen oogenblik uit de gedachte en hij gevoelde wel, dat zij geheel gelijk had. Met horten en stooten stortte hij zijn hart uit voor den Heiland van zondaren, smeeke Hem om vergeving en bad ernstig om een schaap Zijner kudde te mogen worden. En natuurlijk vergat hij niet om te bidden voor de behouden terugkomst van Harold. Ten slotte viel hij oververmoed in slaap.

Rob was niet de eenige, die dien avond ernstig bad. Zijn vader en moeder, zijn zusters en zelfs de dienstboden, zonden hun smeekbeden op voor den kleinen jongen.

Het zal zoo ongeveer half twee geweest zijn, toen mevrouw Holmes, wie het onmogelijk was te slapen — haar bezorgdheid voor het kind was te groot — iemand op de trap meende te hooren.

Zij ging overeind zitten, om beter te kunnen luisteren, maar een oogenblik hoorde zij niets meer. Zij ging weer liggen, doch dadelijk daarop drong het geluid tot haar door van het openen van een deur. Aan dieven dacht zij niet, maar zij wilde toch wel weten, wie van de huisgenooten het zijn kon. Haastig

trok zij een japon aan, doch vóór ze de kamer kon verlaten, hoorde zij opeens een harden slag, gevolgd door het breken van een glazen voorwerp en daarop een luid gegil!

HOOFDSTUK VI.

IN VERKEERDE HANDEN.

HET WAS MET EEN VREEMDE MENGELING van gevoelens, dat Harold Mervin dien ochtend het tuinhok geluidloos achter zich gesloten had en den weg naar Portsmouth was opgegaan. Even had hij nog omgekeken naar de gesloten vensters van het huis, waar hij zich meer dan vier jaar zoo gelukkig had gevoeld. Ofschoon zijn plan hem toelachte, zou hij toch misschien nog weer terug zijn gekeerd, als hij niet het gevoel had gehad, dat hij de verdenking niet langer kon uithouden en even onmogelijk het vreeselijke geheim kon vertellen, want dan zouden zij, naar hij meende, hem hun liefde zeker voor goed onttrekken.

Hij trachtte zich voor te stellen, hoe verrast zijn vader zou zijn, als hij daar zoo opeens voor hem zou staan en stapte vlug en dapper voort.

Zoo vroeg als nu, was hij nog nooit op pad geweest. Alles zag er zoo frisch en heerlijk uit. Hij had nog nooit zoo van den zonneshijn genoten en van het koeltje, dat om zijn hoofd speelde. En dan de geur van het afgemaaide gras! Het was of overal in het rond leeuwerikken zongen. De dauwdroppels aan de grassprietjes glinsterden en schitterden. Harold nam zich vast voor, om in het vervolg altijd zomers om vier uur op te staan en met Rob af te spreken, dat die het ook zou doen. Toen schoot het hem te binnen, dat hij immers van plan was, om Engeland te verlaten en het mooie plan dus niet ten uitvoer kon brengen.

Hij had nog maar een half uur geloopt, toen hij besloot de boterham op te eten, die hij meegenomen had, en vóór hij een uur verder was, verlangde hij er al naar om bij den bakker in het naaste dorp een paar krentebroodjes te gaan koopen.

Toen Harold tegen twaalf uur in het gras langs den weg ging zitten, om de broodjes en biscuits op te eten, die hij gekocht had, was hij heel warm en moe, en deden zijn voeten hem geducht pijn.

Toen hij eenmaal begon te eten, had hij spijt, dat hij niet wat meer had gekocht, want twee broodjes en een dubbeltje biscuits was wel wat heel weinig na zijn lange wandeling. Juist toen hij aan zijn tweede broodje beginnen wou, zag hij niet ver van zich vandaan een jongen met begeerige, of liever gezegd hongerige oogen naar hem kijken. De jongen, die in zijn armoedige plunje veel op een vogelverschrikker geleek, lag over een hek geleund.

Harold kon het niet over zich verkrijgen den armen stakker niet iets van zijn kleinen voorraad af te staan en hield dus een biscuitje omhoog.

„Wil je er een?” vroeg hij, en voor hij nog een antwoord verwachtte, was de vogelverschrikker al over het hek heen gesprongen en was het biscuitje verdwenen.

„Heb je heel erg honger?” vroeg hij...

De jongen knikte toestemmend. Harold keek eens in het zakje met de biscuits. Er waren er nog een paar in, en Harold had die voor het laatste bewaard, omdat ze er nog wat mooier en bruiner uitzagen dan de andere, maar de jongen leek wel uitgehongerd, en Harold dacht, dat hij wel weer gauw aan een ander dorp zou komen en daar wat nieuwe biscuits kon koopen, en je begrijpt dus wat het eind was.

Toch was het niet het eind.

Harold ging, zoodra de jongen weg was, wat gemakkelijker zitten en viel weldra in slaap.

Hij sliep lang en vast; hij was dan ook zoo vroeg opgewest en had heel wat uren reeds geloopt.

Hij werd wakker, doordat iemand bezig was, zijn zakken na te voelen, ook het zakje, waarin zijn moeders horloge stak.

„Word toch wakker, jongen,” zei de vrouw, die over hem heen gebogen stond, zoodra zij zag, dat hij zijn oogen open deed. „Er komt een hevige onweer opzetten. Je kunt hier niet blijven liggen.”

Harold keek voor een oogenblik wel wat versuft rond. Toen voelde hij opeens een paar dikke druppels op zijn gezicht en sprong overeind.

Wat zag de plek er anders uit, dan toen hij er zijn broodjes ging zitten opeten. De zon was verdwenen en het was bijna geheel duister. De donder rommelde onheilspellend, terwijl zware wolken boven zijn hoofd dreven.

„Wat moet ik doen?” riep hij. „Het naaste dorp is zeker nog een goed eind weg?”

„Het is meer dan een half uur loopen,” antwoordde de vrouw. „Je zou doornat zijn, lang voordat je halfweg was.

Je kunt echter wel met mij meegaan. We krijgen zwaar weer."

De regen begon reeds hevig te worden, en een bliksem-schicht doorkliefde de lucht.

"Woont u hier ver vandaan?" vroeg Harold angstig.

"Geen vijf minuten," antwoordde zijn nieuwe kennis. "Als je mee wil gaan, moet je hard loopen; ik heb geen zin om doornat thuis te komen."

Harold kon niet anders doen, dan haar zoo spoedig mogelijk volgen, want de regen begon in stroomen neer te vallen.

Met gebogen hoofd, zijn hoed over de oogen, omdat hij bang was voor de schelle bliksemstralen, volgde Harold zijn geleidster.

Een paar vragen, die zij hem onderwijl deed, brachten haar weldra op de hoogte van zijn plannen.

Heuvel op en heuvel af ging het tusschen de heidestruiken door, totdat zij eindelijk aan een eenzame hut kwamen.

De deur werd al geopend, voor zij zelf de klink konden oplichten, en toen Harold geheel uitgeput en buiten adem, rillend van koude binnen stapte, stond hij plotseling tegenover den jongen van dien morgen, den vogelverschrikker.

De jongen leek wel bijna stom te zijn, want de geluiden en klanken, die hij uitbracht in antwoord op de opmerkingen van de vrouw, waren voor Harold geheel onverstaanbaar.

"Je moet alles uittrekken," zei daarop zijn gastvrouw, "anders wordt je doodziek. Ik zal je een deken omslaan, dan kun je bij het vuur gaan zitten, terwijl je kleeven drogen."

Het grijze, grove paardedek, waar zij mee aan kwam loopen, zag er ver van zindelijk uit, maar Harold durfde toch niet weigeren, om zijn goed uit te trekken en de deken om te slaan. te slaan.

"Wat een mooi horloge heb je daar, maar het is toch zeker niet echt," merkte de vrouw op, terwijl zij hem hielp, zijn buis uit te trekken.

"Niet echt? Het was mijn moeders horloge. Het is echt goud, en de steenen zijn ook echt!"

"Wel heb ik van mijn leven! Voor zoo'n horloge ben je toch nog veel te jong! Laat ik den ketting over je hoofd doen, die zit verward tusschen je boordenknoop. Ik zal het horloge dan op den schoorsteenmantel leggen, daar is het veilig."

Harold, die er haast niet toe kon komen, om van het horloge te scheiden, zag opeens, dat Jakob hem door teekens trachtte duidelijk te maken, dat hij dat ook in geen geval doen moest.

"Ik wou het liever om houden," zei Harold, terwijl hij krampachtig het horloge omklemde.

„Loop heen,” zei de vrouw. „Ben je bang, dat ik er niet goed op zal passen voor je?”

„Ik kan er zelf wel op passen,” verklaarde Harold, terwijl hij nog steeds met zijn eene hand het horloge stevig vasthield en met de andere wel wat angstvallig het paardedek om zich heen trok. Het zag er zoo heel erg vies uit, vond hij. „Ik kan het horloge best aanhouden.”

Zijn gastvrouw kon kwalijk haar boosheid over zijn weigering verbergen, maar opeens schoot haar iets te binnen.

De uitdrukking van haar gelaat veranderde geheel.

„Nou, doe dan maar net wat je wil,” zei ze, „maar het is, alsof je niet weet, dat je bij goede menschen bent.”

Harold voelde zich heel eenzaam en ellendig en ook lang niet op zijn gemak, toen hij dicht bij het rookende houtvuur neerhurkte en naar den slagregen luisterde, die tegen het eenige venster van de hut kletterde.

Zou hij den heelen nacht daar moeten blijven? Zooliets had hij zich dien morgen, toen hij zoo vroolijk in den heerlijken zonneshijn voortstapte, nooit kunnen voorstellen. Hij was benieuwd, of de familie Holmes ongerust zou zijn geweest, toen het onweer op kwam zetten, en ze wisten, dat hij onderweg was. Hij hoopte maar van niet en toch —!

„Hier, mijn jongen, drink dat even op,” zei de vrouw, terwijl zij hem een gebarsten kopje, met een bruin vocht er in, voorhield.

Harold rook er eens aan. Het leek wel sterke drank.

„Wat is het?” vroeg hij.

„Iets, dat je een beetje verwarmen zal. Je krijgt anders stellig nog een hevige verkoudheid met hoesten na al die nattigheid en hoe zul je dan Portsmouth bereiken?”

Deze opmerking maakte indruk op den zwerver, doch de vrouw had nog al haar overredingskracht noodig, om Harold er toe te brengen het kopje leeg te drinken.

„Het is afschuwelijk!” riep hij al na het eerste slokje. „Het brandt als vuur in mijn keel!”

„Des te beter,” zei de vrouw, „anders helpt het niet. Kom, drink het nu op en gedraag je als een flinke jongen. Het is, of je nog een schoolkindje bent, zoo spartel je tegen.”

Onder veel hoesten had Harold eindelijk het kopje leeg, maar prettig gevoelde hij er zich niet door.

Het was hem of zijn hoofd iedere minuut meer opzette en loodzwaar was. Dan scheen het weer zóó licht, dat hij niet wist, hoe hij overeind moest blijven zitten; het kleine vertrek met den steenen vloer en de armoedige meubels leek met hem in de rondte te draaien. Hij zag de vrouw en Jakob nog slechts als in een droom; het suisde en gonsde in zijn ooren,

het was, alsof hij omhoog zweefde door den wijden schoorsteen heen naar buiten en toen neerviel, waar wist hij niet.

HOOFDSTUK VII.

ONTDEKT EN TERUGGEVONDEN.

TERWIJL DE ARME HAROLD DAAR, ONBEWUST van alles, bij het vuur lag, willen wij terugkeeren tot de Holmes en het nachtelijk avontuur, dat zij hadden.

Dokter Holmes werd dadelijk wakker van den slag en ook hij haastte zich evenals zijn vrouw naar beneden, terwijl Cor verschrikt over de leuning van de trap hing en Virgine zich schreiend aan haar vastklemde.

Onder aan de trap ontmoetten ze een gedaante in een pyjama, die uit de eetkamer kwam. Het was Rob. Hij zag zoo wit als een doek.

„Wat is er aan de hand?” vroeg de dokter. „Wat deed je daar?”

„Dat wou ik ook wel weten,” antwoordde Rob. „Ik weet zelf niet, hoe ik er gekomen ben?”

„Weet je dat niet?”

„Hij is zeker in zijn slaap naar beneden geloopt,” zei mevrouw Holmes. „Heb je je erg bezeerd, Rob?”

„Dat weet ik niet. Ik denk van niet. Ik heb me alleen zeker ergens aan gesneden, want mijn hand bloedt.”

Op dat oogenblik kwam de dokter uit de eetkamer terug en zei: „Hij is er nog goed afgekomen, want hij heeft het tafeltje met al de varentjes door de ruiten gegooid. Geen wonder, dat het zoo'n harde slag was. Hij is aan het slaapwandelen geweest, natuurlijk.”

„Ik weet alleen, dat ik over dat tafeltje gestruikeld ben. Het stond niet op de gewone plaats. Ik dacht, dat ik in mijn bed lag en daar werd ik opeens wakker midden tusschen de gebroken bloempotten. Heb ik niet vreeselijk geschreeuwd?”

„Dat heb je,” zei zijn vader lachend; „maar je val had erger kunnen afloopen. Kom nu gauw mee naar mijn kamer, dan zal ik je hand verbinden.”

„Ik ben dankbaar, dat je niet erger te pas bent gekomen,” zei mevrouw Holmes.

„Het geheim van het bederven van zijn teekening is nu

ook opgelost," zei de dokter. „Je hebt het dus zelf gedaan, Rob."

„Maar hoe kwam ik tot slaapwandelen?" vroeg de jongen. Toen bedacht hij, dat hij het als klein kind ook een paar maal gedaan had, maar dat was hij eerst heelemaal vergeten.

De opwinding en de zorg over zijn werk hadden hem dus, zonder dat hij het wist, doen opstaan, en hij had zelf tot tweemaal toe in zijn slaap al die krassen op zijn teekening gemaakt.

„Nu, ik ben een boon, als ik er wat van begrijp," was al wat hij zeggen kon, „maar ik heb het land voor zes, dat ik er Harold van beschuldigd heb. Als hij nu maar gevonden wordt!"

Toen Harold weer tot zichzelf kwam, wist hij eerst niet, of hij waakte of droomde.

Het was avond, en hij lag op zijn rug, midden op de heide, en duizenden sterren flonkerden boven zijn hoofd.

Verschrikt, hoewel nog wat versuft, ging hij overeind zitten en keek om zich heen. Hij was alleen op een groot heideveld; aan den horizon was de lucht nog helder, maar geen menschelijk wezen noch eenige woning was er te zien. Hij had zijn eigen kleeren weer aan, maar zijn horloge en ketting miste hij.

Hij stond op, maar och, wat was hij stijf en pijnlijk. Hij voelde eens, of het horloge ook uit het zakje gegleden was, dat was al een paar malen gebeurd tijdens zijn wandeling. Maar neen, horloge noch ketting kon hij vinden.

Harold voelde zich zoo hopeloos eenzaam en ellendig en moe, dat hij zich schreiend op den grond wierp.

Terwijl hij daar zoo lag te snikken, voelde hij opeens, dat iemand zijn schouder aanraakte. Verschrikt sprong hij op en zag Jakob voor zich staan. Nooit was hij nog zoo blij geweest bij het zien van een menschelijk wezen.

„Waar ben ik toch?" vroeg hij snikkend. „Breng me toch een eind op weg naar huis. Waar zijn mijn horloge en mijn ketting? Heeft ze mij die toch afgenomen?"

Maar Jakob kon hem geen duidelijk antwoord op die vraag geven, alleen begreep Harold, dat deze hem door gebaren te kennen trachtte te geven, dat hij geen schuld had aan den diefstal.

De jongen pakte daarop Harold bij den arm, draaide hem om en wees hem een twintigtal lichtjes in de verte. Hij probeerde hem over te halen, met hem dien kant op te gaan, maar Harold kon bijna geen voet verzetten.

„Je brengt me toch niet weer naar je huis?” vroeg hij. „Ik blijf hier nog liever den heelen nacht liggen. Ik geloof, dat ze mij heeft willen vergiffigen.”

Jakob schudde echter zoo stellig van neen en wees daarop weer naar de lichtjes in de verte, dat Harold met hem meesukkelde, en het duurde niet lang, of zij kwamen op den straatweg.

Nog vijf minuten later stapten ze een winkeltje binnen, den eenigen winkel van het gehuchtje.

De vrouw achter de toonbank scheen Jakob te begrijpen, ofschoon Harold geen woord verstond van alles, wat hij zei.

„Zoo, zoo,” zei ze, „en is hij verdwaald?”

„Ja,” zei Harold haastig, „ik woon bij dokter Holmes in Gorsemoor. Ik was weggegaan en ben verdwaald en ik wou graag weer terug.”

„Dokter Holmes? Nu, dien ken ik heel goed,” antwoordde de vrouw, „maar Gorsemoor is een heel eind hier vandaan. Daar kun je vanavond niet meer heen komen. Ik zal dus liever een bed voor je opmaken, dan kan je hier blijven, en ik stuur morgenochtend vroeg een boodschap er heen.”

En zoo gebeurde het, dat, terwijl de familie Holmes voor de tweede maal treurig hun ontbijt gebruikten, er iemand kwam vertellen, dat Harold terecht was.

Toen de kleine jongen een paar uur later zijn oogen opende, was de eerste, die hij zag, mevrouw Holmes, die haar armen liefkoozend om hem heensloeg.

„Ik heb mijn horloge verloren, mijn moeders horloge!” snikte hij. „Iemand heeft het mij afgenomen.”

„Tob daar maar niet over,” zei mevrouw Holmes. „Mischien komt het nog wel terecht. Jij bent gelukkig weer terug, en dat is het voornaamste, en Harold, Rob had zelf zijn teekeningen verknoeid. Hij deed het in zijn slaap.”

„In zijn slaap?” herhaalde Harold verbaasd.

Mevrouw Holmes vertelde hem er nu alles van en voegde er aan toe, terwijl zij zijn bruine handjes streelde: „Maar, Harold, hoe kon je denken, dat de duivel het gedaan had? Wel kan de booze ons tot allerlei kwaad overhalen, als wij naar hem luisteren, en dat is eigenlijk al erg genoeg.”

„Hij heeft het mij ingefluisterd, om Rob toe te wenschen, dat zijn teekening bedorven zou worden op de een of andere manier en hij de beurs niet winnen zou.”

„Ja, dat is zoo, en hij hitste Rob aan, om dat tegen je te zeggen, wat je zoo boos heeft gemaakt. Rob heeft mij alles verteld en oprecht schuld beleden. Hij heeft er groote spijt van en mij beloofd tegen de influisteringen van den booze

te strijden. Maar hij heeft ook ingezien, dat hij dit niet in eigen kracht moet doen. En wat ik tot hem heb gezegd, wil ik nu ook jou op het hart drukken: er is maar één middel, om het kwaad, dat in ons woont en werkt te overwinnen en dat is de algeheele overgave aan den Heere Jezus. Hij wil, dat we, zooals we zijn tot Hem komen, onze schuld belijden en Hem aannemen als den eenigen Middelaar, door God gegeven, door Wien we voor eeuwig behouden kunnen worden. En eenmaal Zijn eigendom, wil Hij ons ook helpen in den strijd tegen onze booze, zondige natuur. Rob heeft je boos gemaakt, Harold, door zijn leelijke opmerking, maar jij hadt toch daarna geen wraakplannen mogen koesteren, is het wel, Harold?"

Wat had Harold een oprecht berouw, ook van zijn wegloopen, waardoor hij mevrouw Holmes zulke angstige uren had bezorgd! Nooit zou hij vergeten, hoe vriendelijk, moederlijk mevrouw thans met hem had gesproken.

Een van de burens van de winkellerster bracht mevrouw Holmes en Harold in zijn karretje thuis. De kleine jongen moest weer dadelijk naar bed gebracht en het duurde een week, voor hij de gevatte koude en de gevolgen van de dosis sterken drank, dien de vrouw hem gegeven had, te boven was.

Iedereen was even vriendelijk voor hem gedurende die dagen, en Harold kon zich niet begrijpen, waarom hij toch weg had willen loopen.

Rob en hij zeiden niets over het gebeurde tegen elkaar, maar zoodra Rob hem met hoogroode kleur een hand gaf, had Harold hem alles al vergeven, en begreep Rob wederkeerig, dat Harold spijt had over hetgeen hij indertijd gezegd had.

Eindelijk brak de laatste dag aan, dat Harold nog boven moest blijven en toen hij 's morgens wakker werd, zag hij boven zijn bed een tekst hangen, die Cor voor hem gewerkt had: *Zij riepen tot den Heere in hun benauwdheid en Hij redde hen uit.*

De vrouw, die Harold van zijn horloge en ketting beroofde, had zeker gemeend, dat als zij hem maar een goed eind weegs van haar hut tusschen de heidestruiken neerlegde, haar booze daad wel nooit zou uitkomen; dat men zou denken, als men hem terugvond, dat hij het verhaal omtrent een en ander verzonnen of gedroomd had.

De familie Holmes geloofde Harold echter ten volle, maar liet de vrouw met rust. Eenigen tijd later hadden zij echter

het geluk het horloge bij een opkoper in een naburige stad terug te vinden.

En Robs teekening? Nu, dat jaar kreeg hij de beurs niet, maar hij oefende zich het jaar daarop trouw, in de hoop, een volgenden keer gelukkiger te zijn. Hij sloot nu elken avond de kamer af, waar zijn schildersezal stond, opdat hem niet nog eens hetzelfde als bij zijn vorige teekeningen kon overkomen.

Hij deed, behalve in het teekenen, ook nog zijn best om zich in iets anders te oefenen, namelijk zijn tong in bedwang te houden, maar thans was het niet meer in eigen kracht,